

Side og deres Arbeidere eller Værkinge paa den anden Side, da de samme Grunde, som tale for kun at forde smaa Gebyrer i hine Sager, ogsaa synes at passe paa disse.

§ 21 indeholder Reglerne for, hvilke Sager der skal være fri for Retssagfifter. Bestemmelsen i § 21 Nr. 1 stemmer i det Væsentlige med den gjældende Ret; dog er Afgiftsfrihed indrømmet Embedsmænd i Sager, som de i Embedsmændsfor efter Paalæg af vedkommende Ministerium eller Afdeling af samme anlægge, hvilket synes naturligt. Derimod har man ikke forment at burde optage i Paragrafen de Kasser og Institutioner, som ifølge specielle Bestemmelser nu ere frugagne for Gebyrer; det synes naturligere, at disse henvises til at søge fri Proces, hvorved de da tillige opnaa at faae en Sagsfører beskiftet, og det er en Selspløge, at det ved Meddelelsen af Bevilling til fri Proces bør tages særligt i Betragtning, at de tidligere have været fri for at erlægge Gebyrer. Reglen i Slutningen af § 21 Nr. 1 1ste Stk. om, at det Afgiftsbeløb, som den offentlige Myndighed eller beneficerede Pant fritages for at erlægge, ved Dommen skal tillægges det Offentlige hos Modparten, saafremt denne dømmes til at betale Processens Omkostninger, gjælder nu kun, forsaavidt angaar beneficerede Sager, se Pl. af 20de April 1825 § 1, jfr. Rancelli-Skrivelse 7de Mai 1833; der synes imidlertid ikke at være nogen Grund til ikke at udvide Reglen til alle Tilfælde, hvor den anden Part er fritagen for at erlægge Retssagfifter.

Bestemmelsen i § 21, Nr. 1, 2det Punktum, er hentet fra det tydske Riges Gebyrlov. Den er forekommet Kommissionen at være i den Grad naturlig og billig, at man, sjøndt man ikke har overset, at den maaste rettest hørte hjemme i Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie, dog har troet at burde indsfætte den i nærværende Forslag.

Reglen i § 21, Nr. 2, stemmer med den gjældende Ret, se Lov om Valg af Borgerrepræsentanter i Kjøbenhavn af 23de Decbr. 1865 § 10, og Lov om Valgene til Rigsdagen af 12te Juli 1867 § 20 jfr. § 58, og det Samme er Tilfældet med Bestemmelsen i § 21, Nr. 3, se Pl. af 28de Mai 1825 og Pl. af 28de Febr. 1845 § 2.

Ifølge Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie, § 594, 2det og 3die Stk., kan Arrestsagen blive at procedere adskilt fra Sagen om den paa gjældende Fordring Al der ikke i disse Tilfælde bør erlægges dobbelte Afgifter, synes Billighed at tale for, og man har som Følge heraf i § 21 Nr. 4 foreslaaet, at Arrestsagen i flige Tilfælde skal være afgiftsfri.

Som tidligere bemærket bør de Afgifter, som skulle erlægges under Sagen, være udiømtede med de i § 9 ommeldte, og navnlig maa det, som ogsaa forhen omtalt, anses aldeles utilraadeligt at fastsætte et regulært Gebyr for Udsættelser. Der

gives imidlertid Tilfælde, hvor der efter Kommissionens Formening bør kunne paalægges en ekstraordiar Afgift, og disse ere saadanne, hvor den mundtlige Retssforhandlings Udsættelse er bleven foranlediget ved en Parts eller Rettergangsfuldmægtigs Forsømmelse. Det er allerede i Indledningens omtalt, at Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie § 134 paalægger den Part, der misbruger Processforhandlingens fri Former, at erstatte Modparten de ham derved forarsagede Udgifter; paa samme Maade er det i det nævnte Udkasts § 167 fastsat, at de Omkostninger, som forvoldes ved, at en Part i sin Sagsfremstilling er gaaet udenfor eller afvegen fra den foreløbige Striktvægling, kunne paalægges denne Part. Ligesum disse Bestemmelser skulde, stjerne for Misbrug, saaledes er det Samme Tilfældet med Reglen i § 22. At Bevisforberedelsen gaar ind under Udtrykkene „mundtlig Retssforhandling“ skal kun her berøres.

For at ikke en Forskjellighed i Anvendelsen af Reglen i § 22 skal uddanne sig ved de forskellige Retter, navnlig de af Entetdommere bestaaende, har man anset det for rettest at foreslaa, at der skal kunne værfættets Bepværing mod Retstens Beslutning i fornævnte Henseende.

2.

Om Afgifternes Beregning i Overinstantserne.

Efter den gjældende Ret opkræves der som bekendt ved Overretterne og ved Høiesteret betydelig høiere Retssagfifter end ved Underretterne. Erlæggelsen af høiere Afgifter begrundes selspløgelig ved den mere befoftelige Konstruktion af Retterne i de høiere Instanser, de fordetmeste vanskeligere Sager, som her komme for, og den Nødvendighed, som maa siges at være for at beskytte de høiere Instanser fra at blive overvældede med Sager af ringe Betydning, samt endelig ved Nødvendigheden af at stærpe Ansvar for unødige Paaante. Efter Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie er der imidlertid ingen egentlig Forskjel paa Behandlingen af Sagerne ved Landsretterne, hvadenten disse ere 1ste Instants-Sager eller Appellsager, og Kommissionen har derfor heller ikke troet at burde foreslaa forhøiede Afgifter for Sager, der ved Paaante indbringes for disse Retter. Hvad Høiesteret derimod angaar, har man af de foran fremhøiede Grunde foreslaaet Afgifterne her forhøiede med 50 pCt, se § 23 Nr. 1, og hertil er der saamegen større Grund, som der for Høiesteret ikke vil blive Spørgsmaal om Bevisafgift. Reglen i § 23 Nr. 2 vil ligeledes kun finde Anvendelse ved Paaante til Høiesteret, da ny Paaantand altid skal nedlægges ved Paaante til Landsretterne, se Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie § 356, og en saadan